

Overweging 21e zondag door het jaar: Je hart volgen

Lezingen: Jeremia 20,7-9; Matteüs 16,21-27

03 september 2017

Joost Koopmans

Als je interviews leest of hoort met kunstenaars, toneelspelers, cabaretiers..., die na de middelbare school naar de academie wilden voor beeldende kunst of toneel, zie je vaak dat hun ouders weerstand bieden: *"Nee, niet doen, want daar kun je later je kost niet mee verdienen."*

Aanvankelijk wordt er dan gehoorzaamd, maar als zo iemand – die artistieke talenten in zich voelt- dan later toch zijn hart volgt, begint hij/ zij pas echt te leven.

Zo gaat het ook vaak met iemand die roeping voelt: een innerlijke drijfveer of diepe overtuiging, waardoor je je wilt inzetten voor een bepaald doel. De moeite die je ervoor moet doen, weegt niet op tegen de drang om het te realiseren.

In tegendeel: die drijfveer is precies datgene wat je leven zinvol maakt. Als we onze idealen kunnen realiseren, krijgen we een kracht om vol te houden. Maar dat wil niet zeggen dat het altijd meezit. Soms ondervinden we tegenwerking. Omstanders oefenen kritiek uit en vragen waar je nu eigenlijk mee bezig bent: *"Jij met je idealen!"*

Jeremia is zo'n profeet die zware kritiek te verduren krijgt en nauwelijks gehoor vindt. *"Waar doe ik het allemaal voor?"*, denkt hij dan. Een vraag die ons bekend in de oren klinkt. We zijn bereid om ons voor de goede zaak in te zetten, maar soms wordt het ons teveel, omdat we nauwelijks waardering krijgen of te weinig resultaat zien.

Het ergste dat je dan kan overkomen is, dat je je ideaal, je roeping opgeeft en dus je hart uit je leven haalt. Dat doet Jeremia als hij alleen maar zijn verstand gebruikt. Kijk maar naar de tekst: *"Soms denk ik: ik wil er niet meer van weten, ik spreek niet meer in Zijn naam"*. Als hij zijn verstand laat preken, kapt hij ermee. *"Maar"*, zegt hij er meteen achteraan, *"dan laait er een vuur op in mijn hart; ik doe moeite om het in bedwang te houden, maar het lukt me niet"*.

Als hij zijn hart laat spreken. Blijft hij trouw aan zijn roeping en blijft hij doen wat hij ziet als zijn taak: mensen blijven vragen om rechtvaardig te leven.

Doen wat je hart je ingeeft is vaak niet het verstandigst. Want: *"Je kunt er de kost niet mee verdienen"*; of: je ondervindt kritiek. Maar ze zijn er

gelukkig wel: mensen die naast hun verstand vooral ook hun hart laten spreken.

- Ik denk bijvoorbeeld aan de buurtvader die soms erg baalt van die hangjongeren, maar ze toch niet in de steek laat en hen leert omgaan met hun vrije tijd
- Ik denk aan de zussen die hun terminale broer dag in dag uit komen opzoeken en helpen, al duurt zijn einde nog zo lang. "*Wat heb je eraan*", zeggen sommigen, "*hij kent je nauwelijks meer*"; maar zij volgen hun hart en gaan
- Ik denk aan juf Kiet met haar klas vol getraumatiseerde Syrische kinderen; zij probeert hen weer een positief zelfbeeld te geven, ook al lijkt het zo te zien onbegonnen werk

Geen enkele samenleving kan zonder zulke mensen die vooral hun hart laten spreken. God is op zoek naar hen, hij zoekt bouwers voor zijn samenleving. Hij wakkert in ons dat verborgen vonkje aan, zodat het een laaiend vuur wordt.

Petrus was ook zo iemand met een vuur in zijn hart. Behalve vandaag. Vandaag geeft hij zijn verstand de voorrang. "*Ga niet naar Jerusalem, Jezus, want daar hebben ze het op je gemunt. Gebruik je verstand!*" Maar die wordt kwaad op Petrus en noemt hem een steen des aanstoots. Je verstand gebruiken is dikwijls de makkelijkste weg kiezen. Je hart volgen brengt risico's met zich mee en is soms een heel kruis. Daarom zegt Jezus: "*Wie mij wil volgen, moet zijn kruis willen dragen.*"